

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 884
din 20.11.2008**

Dosar nr.: 485/2007

Petiția nr.: 8323 din data 14.08.2007

Petent : R M V ; I M C

Reclamat: Ministerul Public

Obiect: tratament diferențiat privind modalitatea de stabilire a drepturilor salariale față de ceilalți foști procurori financiari.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1 R M V , I M C , cu domiciliul ales la Parchetul de pe lângă Tribunalul Teleorman, str. Gheorghe Doja, nr.41, Alexandria, jud. Teleorman

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

1.2.1 Ministerul Public, București, bd. Libertății, nr.12-14, sector 5 .

II. Obiectul sesizării

2.1. Tratament diferențiat privind modalitatea de stabilire a drepturilor salariale față de ceilalți foști procurori financiari.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. În fapt, petenții, procurori la Parchetul de pe Lângă Tribunalul Teleorman, se consideră dezavantajați privind modalitatea de stabilire a drepturilor salariale față de ceilalți foști procurori financiari. Situația discriminatorie, ar fi, în opinia petenților faptul că nu le-a fost acordat sporul de stabilitate pentru perioada în care a funcționat ca procuror financiar la Curtea de Conturi, deși pentru ceilalți foști procurori financiari acest spor s-a acordat și pentru perioada în care aceștia au desfășurat activitate la Curtea de Conturi

3.2. Un alt aspect discriminatoriu îl constituie neacordarea coeficientului de multiplicare corespunzător funcției de procuror la parchetele de pe lângă curțile de apel, în condițiile în care la Curtea de Conturi, petenții au fost salariați în conformitate cu dispozițiile art.56 alin.2 din Legea 50/1996, cu un coeficient de multiplicare corespunzător funcției de procuror la Parchetul de pe Lângă Curtea

de Apel. Prin Ordinul Procurorului General al Parchetului de pe Lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nr.902/2006, coeficientul de multiplicare aplicat procurorilor financiari este cel corespunzător funcției de procuror de la parchetul de pe lângă tribunal, deși pentru alți foști procurori financiari acest coeficient este corespunzător funcției de procuror de pe lângă curtea de apel, în situația în care aceștia au fost preluați în aceleași condiții.

IV. Procedura de citare

4.1. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.2. Prin adresa cu nr.17627 din 03.12.2007 au fost citați petenții. Prin adresa nr.17626 din 03.12.2007 a fost citat Ministerul Public, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 08.01.2008.

4.3. Prin citații, Consiliul a solicitat părților să își prezinte punctul de vedere precum și orice mijloace de probe referitor la obiectul petiției, respectiv al susținerilor.

V. Susținerile părților

Susținerile petenților

5.1.1. Petenții, procurori la Parchetul de pe Lângă Tribunalul Teleorman, se consideră dezavantajați privind modalitatea de stabilire a drepturilor salariale față de ceilalți foști procurori financiari. Situația discriminatorie ar rezulta, în opinia petenților, din faptul că nu le-a fost acordat sporul de stabilitate pentru perioada în care a funcționat ca procuror financiar la Curtea de Conturi, deși pentru ceilalți foști procurori financiari acest spor s-a acordat și pentru perioada în care aceștia au desfășurat activitate la Curtea de Conturi.

5.1.2 În luna aprilie 2006 prin Ordin al Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr 902/2006 această majorare nu i-a fost acordată către dna R M V

5.1.3 Un alt aspect discriminatoriu îl constituie neacordarea coeficientului de multiplicare corespunzător funcției de procuror la parchetele de pe lângă curțile de apel, în condițiile în care la Curtea de Conturi, petenții au fost salariați în conformitate cu dispozițiile art.56 alin.2 din Legea 50/1996, cu un coeficient de multiplicare corespunzător funcției de procuror la Parchetul de pe Lângă Curtea de Apel. Prin Ordinul Procurorului General al Parchetului de pe Lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nr.902/2006, coeficientul de multiplicare aplicat procurorilor financiari este cel corespunzător funcției de procuror de la parchetul de pe lângă tribunal, deși pentru alți foști procurori financiari acest coeficient este corespunzător funcției de procuror de pe lângă curtea de apel, în situația în care aceștia au fost preluați în aceleași condiții.

Susținerile Ministerului Public

5.2.1. Reclamatul susține că art.56 alin. 1 și 2 din Legea 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești,

astfel cum a fost modificată și completată de OG 83/2000, se regăsește în OUG 177/2002, art. 39 alin.2, prin care s-au abrogat „celelalte dispoziții referitoare la salarizarea și alte drepturi ale magistraților și personalului de specialitate juridică asimiliat, potrivit legii, acestora, din Legea 50/1996 precum și orice alte dispoziții contrare”, având astfel următorul conținut: „Judecătorii financiari, procurorii financiari, judecătorii financiari inspectori, procurorii financiari inspectori, magistrații-asistenți, precum și personalul auxiliar aferent activității jurisdicționale din cadrul Curții de Conturi beneficiază de sporurile salariale prevăzute pentru magistrați și personalul auxiliar de specialitate de prezenta lege.”

Art.1 din OUG 53/2005 pentru preluarea procurorilor financiari ai Curții de Conturi de Ministerul Public prevede: “Controlorii financiari beneficiază de sporul de stabilitate, în raport cu vechimea efectivă în funcții economice de specialitate și de control financiar, de sporul pentru titlul științific de "doctor" sau "doctor docent", precum și de sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică. (1) Procurorii financiari, procurorii financiari inspectori și procurorul general financiar, în funcție la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, sunt preluați de Ministerul Public, potrivit procedurii prevăzute la art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2004.”

5.2.3 De asemenea, termenul de preluare nu poate substitui celui de transfer având în vedere că salarizarea foștilor procurori financiari s-a făcut potrivit coeficientului de multiplicare 13,00 specific funcției de procuror la parchetul de pe lângă curtea de apel; deci aveau, într-un fel, grad de acest parchet superior la altul inferior, astfel că nu se poate vorbi de transfer în cazul unei treceri de la o unitate inferioară la alta superioară.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1.1 **În fapt**, este vorba de un posibil tratament diferențiat privind modalitatea de stabilire a drepturilor salariale față de ceilalți foști procurori financiari.

Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă **„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Sueda, par.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Austria, par.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, par.75)

6.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)

6.3. Curtea Constituțională a României care a statuat cu valoare de principiu că „**principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență**”. (Vezi Decizia nr.70 din 15 decembrie 1993, Decizia nr.307 din 27 decembrie 1994, Decizia nr.139 din 19 noiembrie 1996, Decizia nr.20/2000, Decizia nr.49/2000, Decizia nr.126/2000, Decizia nr.151/2000 și altele)

6.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată.

6.6. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele Art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

6.7. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele Art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentului/petentei (petenților/petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor

recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.8. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale Art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.9. Colegiul Director ia în discuție excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării relativ la obiectul petiției, excepție invocată din oficiu, urmând a soluționa acest din urmă aspect. Raportat la obiectul plângerii, Colegiul Director observă că, în exercitarea competențelor sale, este chemat să se pronunțe cu privire la aspecte corelative înfăptuirii actului de justiție, în speță în cursul desfășurării procedurilor civile în fața instanțelor de judecată. Astfel, petentii arată că se consideră îndreptățiți în a obține coeficientul de multiplicare corespunzător funcției de procuror la parchetele de pe lângă curțile de apel în condițiile în care la Curtea de Conturi au fost slăzizați în conformitate cu art 56 alin 2 din Legea 50/1996, republicată.

6.10. Față de aceste aspecte invocate de petenti, și din punctul de vedere al incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, Colegiul Director este de opinie că în fapt, aspectele invocate în plângere corelativ tratamentului ipotetic diferit (n.b. concretizat generic în restricție, excludere, deosebire, preferință) se circumstanțiază ipso facto prin modul de interpretare și aplicare a legii. Or, Colegiul Director ia act ca potrivit Constituției României, art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”.

6.11. În raport cu acest fapt, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001** publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care **Curtea Constituțională** reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, **Constituția României consacră** în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, **principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră**. În conformitate cu aceste principii, **în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege** [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că **justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării**

activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că **activitatea de judecată se desfășurează, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători,** întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

6.12. Colegiul Director ia act de art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituția României care statuează desfășurarea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

6.13. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

6.14. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac. Astfel, sub aspectul excepției de necompetență invocată în cauză, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și desfășurării justiției în țara noastră, transpuse în Constituția României și care statuează în art. 126 alin.1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director, este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelate actului de justiție, în special cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens infra parag. 6.13.)

6.15. Revenind la fondul plângerii, trebuie precizat că, în exercitarea competențelor sale determinate de O.G. nr 137/2000, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este practic chemat să se pronunțe asupra unui aspect de legalitate din care, ar putea decurge un eventual

tratament diferit. Or, pentru a reține incidența unui atare scop sau efect, Colegiul Director ar trebui să se substituie inițial Ministerului Public în analiza justificării sau nu a interpretării prevederilor legale în speță, și subsecvent instanței de judecată, al cărei atribut exclusiv și suveran este cenzurarea modului de interpretare și aplicare a legii. Pe de altă parte, aspectele de legalitate care decurg din actele Ministerului Public, sunt cenzurate în mod exclusiv de instanțele de judecată. Or, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al acestora în opera de înlăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.) Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga nici Casei de Pensii, nici instanței de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspectele de fond ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 82 din legea nr. 303/2004, cu modificările și completările ulterioare.

6.16. Având în vedere prevederile legale invocate, argumentele cât și petiția astfel cum este formulată, Colegiul Director nu poate reține fapte sau acte care pot fi analizate sub aspectul celor care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării relativ la obiectul plângerii, cu privire la cererile formulate în petiție
2. Clasarea dosarului;
3. se va răspunde părților în sensul celor hotărâte

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare**, republicată și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ**.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ISTVAN HALLER – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

IONITĂ GHEORGHE - Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA - Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

